

INDEX CAPITUM LIBRI SEXTI

DE STATU BEATITUDINIS SANCTORUM ANGELORUM, EORUMQUE MINISTERIIS.

- CAP. I. *Utrum Angeli sancti statim in secundo instanti, seu intrinseco termino essenziale premium suorum meritorum receperint.*
- CAP. II. *Utrum Angeli sancti immediate post secundum instans consummati meriti beatitudinem receperint, ac proinde totum eorum negotium tribus instantibus comprehensum fuerit.*
- CAP. III. *Utrum sancti Angeli in tertio post suam creationem instanti beatitudinem acceperint.*
- CAP. IV. *Utrum beatitudo ex solis præcedentibus meritis, vel etiam ex sequentibus prævisis, et secundum proportionem naturalium sanctis Angelis data sit.*
- CAP. V. *Quid Angeli beati in Deo, seu Verbo a principio viderint, et an in ea cognitione aliquo modo profecerint.*
- CAP. VI. *Utrum Angeli in sua beatitudine essentiali, et in cognitione rerum in Verbo aliquomodo profecerint, et quomodo.*
- CAP. VII. *Utrum Angeli in his donis, quæ ad voluntatem pertinent, et in aliis dotibus gloriæ a principio beatitudinis perfecti fuerint.*
- CAP. VIII. *Utrum sancti Angeli saltem in accidentali beatitudine suis meritis crescant.*
- CAP. IX. *Utrum ex sanctis Angelis, quidam assistentes, et alii ministrantes sint.*
- CAP. X. *Quomodo intelligatur Scriptura, cum superiores, et assistentes Angelos ad aliqua ministeria mitti, vel ea exequi significat, et quid in hac controversia probabilius videatur.*
- CAP. XI. *Utrum quidam Angeli alios illuminent.*
- CAP. XII. *Quid sit illuminatio unius Angeli ab alio, et quomodo a locutione differat.*
- CAP. XIII. *Utrum unus Angelus illuminando alium, aliquid in illum efficiat, vel quomodo illum illuminet, vel ad veritatem cognoscendam juvet.*
- CAP. XIV. *Nonnullis difficultatibus circa resolutionem. capituli præcedentis. satisfit.*
- CAP. XV. *Quo progressu, et ordine supernaturales illuminationes Angelorum a Deo, usque ad infimos Angelos deriventur.*
- CAP. XVI. *Utrum possint Angeli hominum viatorum, vel illuminare mentes, vel voluntates excitare.*
- CAP. XVII. *Utrum sancti Angeli ad custodiendos homines deputati sint, et quomodo.*
- CAP. XVIII. *Quomodo inter Ang. distributa sint ministeria angelicæ custodiæ.*
- CAP. XIX. *De actionibus angelicæ custodiæ, ejusque effectibus.*
- CAP. XX. *Utrum ante legem gratiæ omnes apparitiones Dei ad homines per Angelos factæ fuerint, ita ut non solum propriam, sed etiam Dei personam gerentes homines juvent, ad eosque loquantur.*
- CAP. XXI. *Utrum in novo etiam Testamento Deus per ministerium Angelorum hominibus apparuerit, et cujus ordinis hi Angeli sint.*

LIBER SEXTUS.

DE STATU BEATITUDINIS

SANCTORUM ANGELORUM, EORUMQUE MINISTERIIS.

Status beatitudinis sanctorum Angelorum, saltem usque ad iudicii diem, non solum contemplativus est, ut ita dicam, sed etiam activus: nam ita semper vident faciem Patris, qui in cœlis est, ut nihilominus nostri quasi pædagogici sint, et in ministerium mittantur, propter eos, qui hæreditatem capiunt salutis. Et ideo ad perfectam cognitionem istius status utramque partem ejus explicare necessarium est: unde liber hic duas principales partes continebit, in priori dicemus de propria beatitudine Angelorum, tam essentiali, quam accidentali, et de omni præmio meritorum eorumdem, quam partem breviter tractat D. Thomas in hac materia de Angelis, 1 part., quæst. 62, præsertim art. 1, 5 et sequentibus. In posteriori autem parte de ministeriis sanctorum Angelorum dicemus, de quibus latius scripsit D. Thomas, in eadem 1 part., a quæst. 110, usque ad 113.

CAPUT PRIMUM.

UTRUM ANGELI SANCTI STATIM IN SECUNDO INSTANTI, SEU INTRINSECO TERMINO SUE VITÆ, ESSENTIALE PRÆMIUM SUORUM MERITORUM RECEPERINT.

1. *Expediuntur Patres qui Angelos Deum videre negasse putarentur.* — Suppono, præmium hoc sanctorum Angelorum esse beatitudinem ultimam, ac perfectam, quæ in Dei visione clara, perfecto amore, ac fruitione consistit. Nam in hoc eadem est ratio Angelorum, et hominum. Imo in hoc valde gratia Dei erga homines commendatur, quod homines voluerit esse sicut Angelos DEI in cœlo. Possent autem hic objici nonnulla loca Patrum, qui interdum Angelis claram Dei visionem negare videntur. Sed punctum illud in superiori tomo, tractat. 1, lib. 2, de Attributis Dei, cap. 7, tractatum est; ubi sententias Patrum variis modis exposuimus. Et præcipua expositio est, cum negant

Angelos videre DEUM prout est, de ipsius comprehensione loqui: nam iidem, qui in uno loco hoc negare videntur, in alio affirmant. Nullus enim luculentius docuit Angelos videre Deum clare, et omnia in ipso, quam Augustinus et tamen in lib. 4, Genes. ad litt., cap. 8, ait: *Non esse notam Angelis Dei substantiam, sicut ipsa est sibi*, et Martialis, in Epist. ad Tholosanum, cap. 27, dixit: *Visionem Dei esse, qua soli Angeli perfervuntur, et omnes perfecti in dilectione ejus, ad quam pervenire desideramus.* Et tamen in Epist. ad Burdigalensem, cap. 10. *Trinitatem, dicit, solam seipsam nosse, quia ultra omnem sensum angelicarum virtutum, et potestatum vera divinitas excellit.* Quod tamen exponens subdit: *Quam impossibile est etiam ab spiritibus angelicis comprehendere.* Idem de Chrysostomo et aliis in dicto loco diximus.

2. *Prima sententia affirmans.* — Hoc ergo supposito, idem est querere, an sancti Angeli in eodem instanti, in quo meritum consummarunt præmium ejus essenziale receperint, et querere, an statim, et in eodem momento ad claram Dei visionem assumpti fuerint. In quo puncto multi scholastici docuerunt, simul duratione, hoc est, (ut tollatur omnis æquivocatio) in eodem tempore, vel instanti nostri temporis meruisse sanctos Angelos essentialem beatitudinem, et illam recepisse. Hanc opinionem tenuit D. Thomas, in 2, dist. 5, quæst. 2, art. 2, et quodl. 9, art. 8, Bonaventura 2, dist. 5, art. 3, quæst. 4, Richardus, art. 2, quæst. 1, Ægidius, quæst. 2, art. 2, ubi etiam Argentina et Major probabile putant. Et sequitur Marsilius 2, quæst. 4, art. 2, concl. 4, Maironius, in 3, dist. 17, quæst. 1, Albertus, in Summ., 2 part., tract. 4, quæst. 19, et idem sentit Cajetanus, 1 part., quæst. 63, art. 6, quem aliqui moderni sequuntur. Est autem nonnulla differentia inter Cajetanum, et alios, quod alii supponunt, Angelos in primo instanti creationis non meruisse, quia non fuerunt in

gratia creati, et ita totum eorum meritum simul duratione cum præmio in secundo instanti possunt. Cajetanus vero concedit Angelos in primo instanti habuisse meritum, non tamen consummatum, sed inchoatum, sicut mali etiam illud habuerunt; in secundo vero instanti sanctos Angelos consummasse meritum, prius natura, quam præmium in eodem instanti temporis recipere.

3. *Probatum ratione.* — Fundamentum huius sententiæ est, quia non repugnat meritum et præmium esse simul duratione, dummodo meritum naturæ ordine præcedat; ergo non est Angelis major dilatio, vel successio, inter præmium et terminum tribuenda. Antecedens probatur primo ratione generali, quia quando via est indivisibilis in se, et terminus etiam simul totus fieri potest, non est necessaria prioritas durationis viæ ad terminum, sed naturæ sufficit: sed meritum, et præmium comparantur, ut via et terminus, et meritum fit ab Angelis in instanti etiam nostri temporis, et præmium totum simul confertur: ergo ex se possunt esse simul duratione. Secundo probatur exemplo, quia in eodem instanti, in quo quis meretur augmentum gratiæ, recipit illud, cum tamen augmentum illud sit præmium meriti: ergo in quocumque alio præmio, quod possit indivisibiliter fieri, id non repugnat. Consequentia principalis rationis probatur, quia ex parte Dei nulla est causa differendi præmium, quia de se promptissimus est ad præmiandum, ut in dicto exemplo de augmento gratiæ ostenditur. Nec etiam ex parte Angeli est causa dilationis, quia jam supponitur ad terminum intrinsecum viæ pervenisse bene merendo, et in eo potuit suum meritum consummare, et alioqui desiderat, ac expectat suum præmium, quam primum fieri possit.

4. *Obijcitur in contrarium.* — Sed instabit aliquis, nam inde sequitur, Angelos recepisse præmium beatitudinis in primo instanti creationis, quia tota hæc ratio potest ad illud instans applicari. Ad hoc Ægidius, in 2, dist. 5, quæst. 2, art. 2, putat concedendam esse sequelam, consequenter loquendo, et ideo ipse cum aliis negat Angelos in primo instanti creationis meruisse, et similiter negant, malos Angelos habuisse aliquod bonum meritum in aliquo suæ viæ instanti. Sed revera non est necessaria consecutio. Et ita Cajetanus negat sequelam, quia licet Angeli sancti in primo instanti creationis habuerint, vel inchoaverint meritum, non tamen consummarunt illud, et ideo non statim receperunt præmium, nam

oportuit consummationem meriti expectari. Illa autem consummatio meriti, juxta Cajetanum, non consistit in sola carentia obicis, quæ in Angelis sanctis in secundo instanti fuerit: sicut dicebat Ferrara quem supra impugnavimus, sed posita fuit in additione novi meriti per novum actum liberum, vel saltem per continuationem prioris, quæ continuatio meritum auget: et ita Angeli sancti vere creverunt in merito, quod augmentum expectandum fuit, priusquam eis præmium daretur.

5. Ratio autem, ob quam talis consummatio meriti necessaria fuit, reddi potest, vel ex parte Dei, ejusque sapientissimæ providentiæ, qua statuit, ut Angeli, vel per tot actus, vel per talem, tantamque durationem, ac perseverantiam suam beatitudinem consequerentur, et quod in termino intrinseco talis moræ, aut meriti, statim sine majori dilatione præmium acciperent. Vel etiam ex parte ipsius angelicæ naturæ, quæ in solo primo instanti creationis non potest statim plene deliberare in omni materia necessaria ad salutem, et ideo post illud conveniens fuit aliud tempus, vel instans, seu moram illi concedi, in qua poterit plene deliberare, et inter bonum, et malum omnino libere velle, et eligere. Vel denique ex parte Christi reddi potest ratio, quia oportuit Angelos, antequam beati fierent, peculiarem Christi Domini cognitionem habere, eumque venerari, quod non potuit commode fieri in primo instanti, juxta superius dicta: et ideo secundum instans viæ spectandum fuit, ut beatificarentur.

6. *Secunda et vera sententia negans.* — Nihilominus dicendum est, beatitudinis præmium non esse datum sanctis Angelis in eodem instanti, in quo suum meritum consummarunt, id est, in quo aliquid meriti habuerunt, quod præcedenti merito addiderunt. Ita docet divus Thomas, 1 part., quæst. 64, art. 6, et ibi frequentius recentiores Thomistæ, et Capreolus, in 2, dist. 4, quæst. 1, art. 1, conclus. 5, et ad argumenta contra illam, et contra 3 conclus., et quoad hanc partem etiam consentit Ferrara, libr. 3, contra Gentes, cap. 100, circa finem. Licet enim differat in explicatione, utique negando meritum secundi instantis, convenit in illo principio, quod beatitudo non datur simul cum merito. Et similiter idem tenent omnes, qui tria instantia, vel tres moras in Angelis distinguunt a primo instanti creationis, usque ad primum instans termini, seu beatitudinis inclusive, seu utrumque extremum includendo. Nam licet inter illos auctores sit aliquod dis-

crimen in declarandis actibus, vel statum gratiæ, aut puræ naturæ, quem Angeli in primo instanti creationis habuerunt, nihilominus in hoc conveniunt, quod non simul duratione, sed in diversis moris habuerint integrum meritum, et præmium beatitudinis acceperunt. Et ita tenent Scotus, in 2, dist. 5, quæst. 1, Gabriel, quæst. 1, art. 2, Bassolis, q. 1, art. 3. Denique consentit Gregorius 2, dist. 5, q. 1, art. 3.

7. *Ratione præcipua probatur primo.* — Rationes pro hac sententia variæ afferuntur: una vero apud me est præcipua, quam sic declaro. Nam omne meritum gloriæ fundatur in cognitione supernaturali; ergo etiam in Angelis hoc fundamentum habere debuit: sed fundamentum meriti angelici non fuit visio beata, ergo fuit cognitio fidei, ergo quamdiu duravit meritum, non potuit simul conferri præmium beatitudinis, quod est ipsa visio beatifica, ut in principio supponimus. Primum antecedens in nobis certum de fide est, tum quia *sine fide impossibile est placere Deo*, tum quia *fides est fundamentum rerum sperandarum*, et consequenter etiam est fundamentum meriti, in quo proxime spes beatitudinis nititur: tum denique, quia fides est radix justitiæ apud Deum; ergo, et meriti, quod in justitia fundatur. Et hinc probata manet prima consequentia, quia ostensum in superioribus est, has regulas Scripturæ Angelos, etiam comprehendere, quia justitia, sanctitas, et gratia ejusdem rationis est in illis, et in nobis, et tam supernaturalis est illis, sicut nobis, et ideo non minus requirit supernaturale fundamentum in Angelis, quam in nobis; ergo etiam meritum idem fundamentum requirit, cum ipsum, et placere debeat Deo, et in gratia niti debeat.

8. *Progreditur probatio.* — Secundum vero antecedens, seu minor propositio, nimirum, illam cognitionem, quæ est fundamentum meriti angelici, non esse visionem beatam, in capite tertio ex professo fundandum est. Nunc vero probatione non indiget, quia ab auctoribus contrariæ sententiæ admittitur, ac supponitur. Dicunt enim meritum Angeli prius natura antecessisse beatitudinem in re ipsa, et secundum veram causalitatem. Ergo supponit illud meritum cognitionem distinctam a visione beata, a qua oriatur, quia impossibile est esse prius natura ipsa visione beata, et in illa fundari, ab eave originem ducere, ut est per se notum, si termini intelligentur. Secunda vero consequentia manifesta est ex dictis in superioribus. Ostendemus enim, in Angelis in pri-

mo instanti creationis non fuisse aliam supernaturalem cognitionem præfer fidem, et consequenter in illa fundatum fuisse meritum primi instantis. Post illud vero instans nullam aliam cognitionem supernaturalem acceperunt ante visionem beatam, sive ordine durationis, sive ordine naturæ: sed in eadem fide, vel immutata, vel aucta, et extensa ad nova mysteria credenda, permanserunt. Tum, quia nulla est ratio fingendi mutationem in substantia, seu specie cognitionis pro statu viæ, et ante visionem beatam. Tum etiam quia ante claram visionem Dei non datur supernaturalis scientia supernaturalium mysteriorum, præsertim Trinitatis, et Incarnationis, et sanctificantis gratiæ. Ergo cognitio illa supernaturalis, quam Angeli sancti in secundo instanti retinuerunt, priusquam visionem Dei recipere, fuit cognitio fidei. Quod etiam confirmant testimonia sacræ Scripturæ allata, quæ non scientiam, sed fidei spiritum dicunt esse radicem justitiæ, et meriti. Ultima vero consequentia nititur in alio principio, quod simul cum visione beatifica, non manet actualis fides, præsertim eorundem rerum, quæ videntur, quod principium certum a theologis reputatur ex illo Pauli prima ad Corint. 13: *Cum venerit, quod perfectum est, evacuabitur, quod ex parte est.* De quo alias.

9. *Probatum secundo.* — Secundo est alia ratio, et repugnantia in contraria sententia. Nam vel ponit sanctos Angelos in secundo instanti, et prius natura, quam mererentur, fuisse liberos tantum ad merendum et non ad peccandum, vel cum plena libertate ad utrumque. Primum quidem licet generatim sumptum, et secundum se non repugnet, quia libertas quoad exercitium sufficere potest ad meritum, ut patet in Christo, et potuit alteri communicari, tamen in præsentia materia habet peculiarem repugnantiam, quia illa necessitas non peccandi non fuit in Angelis sanctis nisi ex visione beata, ut sanctus Augustinus et alii Patres supra citati docent. Ergo si in illo priori naturæ jam habebant necessitatem non peccandi, jam videbant Deum, imo prius natura oportuit videre Deum, quam habere necessitatem non peccandi, quia hæc necessitas est effectus visionis: ergo illo posito non potuissent habere meritum prius natura, quam visionem. Item, quia necessitas non peccandi in videntibus Deum proxime sequitur ex amore Dei perfecto et necessario simpliciter quoad exercitium, ergo si in illo priori naturæ jam erant impeccabiles, jam amabant Deum amore beatifico et

necessario, ergo ille fuit primus actus, quem in illo instanti secundo Angelus sanctus habuit, etiam secundum ordinem naturæ; ergo non potuit beatitudo supponere meritum, quod natura prius fuerit. Secundum etiam membrum repugnantiam involvit, quia si Angeli in illo secundo instanti potuerunt peccare, non potuerunt in eodem instanti fieri impeccabiles; ergo nec potuerunt in eodem instanti Deum videre, eumve amore simpliciter necessario diligere, quia per huiusmodi visionem et amorem fit beatus impeccabilis, duo enim private opposita non potuerunt inesse Angelo in eodem durationis instanti. Loquimur enim (ut monui) de instanti omnino indivisibili secundum coexistentiam ad nostrum tempus, seu de merito et præmio simul existentibus in eadem duratione secundum idem, seu secundum se totam.

10. *Occurrit primo Cajetanus.* — *Impugnatur.* — Respondet Cajetanus supra, habuisse Angelum sanctum in eodem instanti potestatem cadendi, et standi, et merendi, et demerendi, et nihilominus in eodem recepisse beatitudinem, quia illud instans non erat pura via, sed terminus viæ. *Quoniam actus ille (inquit) ut inchoatur ex libero arbitrio et gratia, meritorius est, in quantum vero completur per gloriam, beatitudo est.* Per quæ verba indicat Cajetanus eundem actum in eodem instanti reali esse prius natura meritum, et posteriori natura esse præmium. Quod facile potest impugnari, quia nec in intellectu potest idem actus, qui prius natura est fundamentum meriti, fieri præmium in posteriori natura, quia nec actus fidei potest in eodem instanti fieri visio ob aliquam naturæ posterioritatem, nec eadem visio potest esse fundamentum meriti secundum aliquam naturæ prioritatem, cum absolute meritum supponere dicatur. Et similiter ex parte voluntatis non potest idem actus amoris in eodem instanti esse prius natura liber, et posteriori natura necessarius simpliciter quoad exercitium; ergo non potest in eodem instanti esse meritorius et beatificus secundum diversa signa naturæ. Verumtamen Cajetanus paulo post indicat, illos actus, meritorium et beatificum esse distinctos, exponendo enim quod D. Thomas ait, Angelum pervenire ad beatitudinem per unum actum, addit, *unum scilicet, ut viam, cum quo stat, quod exigatur alter, ut terminus, via enim pura in uno consistit, sed aggregatum ex via et termino ex duobus actibus meritoriis et instantibus constat.*

11. *Occurrit secundo Cajetanus.* — *Rejicitur*

primo. — Per hoc autem Cajetanus non recedit a priori dicendi modo. Nam ponit quidem duos actus meritorios in duobus instantibus, primo et secundo: tamen primum vult esse pure meritorium, secundum vero meritorium et beatificum. *Quoniam actus ille (ait paulo superius), ut inchoat ex libero arbitrio et gratia, meritorius est, in quantum vero completur per gloriam, beatitudo est.* Contra quam distinctionem procedit utraque ratio facta. Tum, quia si ille actus inchoat per liberum arbitrium et gratiam, etiam per fidem inchoat, quomodo ergo in eodem instanti completur per gloriam visionis beatæ? Tum etiam, quia si ille actus est prius liber, et postea completus per gloriam, id est, visionem, est beatitudo, simul erit liber et necessarius, quod repugnat. Unde etiam repugnat, quod ait in eodem instanti potuisse Angelum sanctum prius natura ponere obicem gratiæ, et in posteriori naturæ beatificari, quia beatitudo dat necessitatem non peccandi, et potentia peccandi, ac necessitas non peccandi absoluta et præveniens, repugnant esse simul in eadem voluntate, in eodem instanti reali, et secundum diversa signa naturæ, quæ tantum ratione distinguuntur, sicut repugnant esse in eodem instanti durationis peccatum et gratia, et in universum forma, et privatio secundum diversa signa naturæ.

12. *Rejicitur secundo.* — Nec juvat Cajetanum distinctio illa de merito in via, et de merito in termino viæ. Oportet enim hic uti distinctione philosophica de termino intrinseco, vel extrinseco: nam quoad desitionem intrinsecus dicitur, id quo res ultimo est, et post quem non erit, extrinsecus vero, in quo res primo non est, et immediate antea fuit. Eademque distinctio datur de initio viæ, seu existentia rei. Prima ergo distinctio applicari potest termino viæ, seu statui merendi. Nam, quia ista angelica instantia, de quibus loquimur, sunt immediata, ideo secundum instans angelicum potest dici terminus viæ, utique intrinsecus, quia in eo via est, seu durat, et nihilominus tertium etiam instans dici potest terminus extrinsecus viæ, quia in eo primo non est. Et cum eadem proportionem distinguere potest initium præmii, habet enim initium intrinsecum, in quo primo est, et antea non fuit, et extrinsecum in quo nondum est, et immediate post illud erit. Meritum ergo, quod est in termino intrinseco viæ, non potest simul esse cum initio intrinseco præmii, et ultimum esse unius non potest esse primum esse alterius, quia repugnant esse simul, ut ostensum

est, sed tantum potest cum ultimo esse meriti, esse simul ultimum non esse præmii. Et in hoc solum distingui potest in præsentem meritum in termino viæ, a merito in principio viæ, seu in primo instanti apto ad meritum, quod hoc nec est initium intrinsecum præmii, nec extrinsecum, illud vero est extrinsecum initium præmii, intrinsecum vero non potest esse. Nam in hoc tantam repugnantiam habet præmium ultimum cum merito in termino intrinseco viæ, sicut cum primo merito, ut ostensum est. Et e contrario initium intrinsecum præmii non potest esse in ipso termino intrinseco viæ, sed tantum immediate post illud.

13. *Probatur tertio nostra sententia.* — Tertiam rationem addere possumus ex D. Thoma illa vero ad præcedentes revocanda est, ut sic efficax, easque in virtute continet: ipse ergo dicta q. 62, art. 4, in corpore, et art. 5, ad 2, probat non posse esse simul in Angelo actum meritorium beatitudinis, et ipsam beatitudinem, quia actus meritorius informatur gratia imperfecta, beatitudo autem est actus gratiæ consummata. Ubi per gratiam imperfectam non est intelligenda gratia remissa, aut minus intensa, quam alia, quia interdum potest gratia viatoris, quæ est principium meriti, esse intensior, quam sit gratia comprehensoris, ut alibi ostensum est: sed gratiam imperfectam vocat, quoad statum, quia est gratia viæ, quæ fidei conjuncta est, et est mutabilis, et quasi corruptibilis, et amissibilis ex vi status. Et sic verum est, non posse actum, vel actus simul informari gratia imperfecta, et consummata. Et sic dixit idem D. Thomas, 2, 2, quæst. 24, art. 7, ad 3, et art. 8, charitatem viæ non posse pervenire ad perfectionem charitatis patriæ, quia quantitas charitatis patriæ sequitur visionem apertam, quod non de quantitate intensionis, sed de perfectionibus aliis ad modum operandi pertinentibus intelligitur. Sic ergo in præsentem de gratia perfecta, et imperfecta loquitur, et sic illa ratio cum nostris coincidit, et per illa explicatur. Et ita ibi aperte docet nostram sententiam. Quomodo autem non contradicat in quæst. 63, art. 3, jam dictum est cap. 12, præc. lib., et in sequentibus amplius explicabitur.

14. *Solvitur contrarium fundamentum in n. 3.* — Ad fundamentum ergo contrariæ sententiæ dicimus imprimis, meritum non tam proprie dici viam ad terminum, quam causam ejus moralem, et in suo genere, nam via propria dicitur ipsum intrinsecum fieri rei, seu termini, id est, actio vel mutatio, per quam ipsa res, quæ est terminus, fit: meritum au-

tem non ita comparatur ad proprium præmium, sed sunt actiones distinctæ, ut in exemplo, quod affertur de augmento gratiæ, et merito ejus videre licet. Est ergo meritum causa præmii in suo genere. Fatemur tamen esse talem causam, quæ in instanti potest fieri, et esse, et similiter dicemus præmium posse esse tale, ut in instanti dari, ac recipi, et esse possit. Unde etiam addimus, ex parte modi, quo utrumque fit, non repugnare fieri simul, et præmium posse intrinsece incipere in eodem instanti, in quo intrinsece existit, vel incipit meritum, ut probat recte exemplum de augmento gratiæ, et ratio facta, quia utrumque fieri potest in instanti. Unde ex hac parte non magis repugnaret dari Angelis præmium in primo instanti sui meriti, quam in secundo, seu in termino viæ. At vero tametsi aliunde meritum includat conditiones repugnantes præmio, tunc non poterit dari intrinsece præmium, quamdiu intrinsece durat meritum, et ita est in ultimo præmio beatitudinis comparato ad meritum puri viatoris, qui per fidem, et cum libertate peccandi meretur, ut satis declaratum est. Addi etiam potest, quamvis de absoluta potentia possit esse meritum vitæ æternæ simul duratione cum præmio ultimo, ut conjungendo aliam supernaturalem Dei cognitionem abstractivam simul cum visione, vel alio simili modo, nihilominus de potentia ordinaria non fuisse conveniens. Quia melius fuit, ut omnes, qui ad illam beatitudinem tendunt ut viatores, et puræ creaturæ, prius illam sperent, et pro illa laborent, et in ejus inquisitione aliquamdiu perseverent. Sicut Deus in hominibus ordinavit, et in Angelis idem est valde conveniens, et per se credibile, cum aliud revelatum non sit, nec ratione firma nitatur. Quod etiam ex dicendis infra de malis Angelis amplius confirmabitur.

CAPUT II.

UTRUM SANCTI ANGELI IMMEDIATE POST SECUNDUM INSTANS CONSUMMATI MERITI BEATITUDINEM RECEPERINT, AC PROINDE TOTUM EORUM NEGOTIUM TRIBUS INSTANTIBUS COMPREHENSUM FUERIT.

1. *Ratio dubitandi.* — Ratio dubitandi imprimis sumi potest ex illo 1, Petri 1. *In quem desiderant Angeli prospicere.* Nam quod desideratur, nondum habetur, ergo Angeli nondum vident nunc Deum, nec sui meriti præmium receperunt. Et ita ex illis verbis aliquos collegisse, refert Gregorius, lib. 18, Moral.,